Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta komora)

zo 16. októbra 2024*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté s ohľadom na situáciu v Iráne – Zmrazenie finančných prostriedkov – Zoznam osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov – Zápis mena žalobkyne na zoznam – Povinnosť odôvodnenia – Právo na obhajobu – Právo na účinnú súdnu ochranu – Proporcionalita – Zneužitie právomoci“

Vo veci T-201/23,

Communications Regulatory Authority (CRA), so sídlom v Teheráne (Irán), v zastúpení: T. Clay, T. Zahedi Vafa a K. Mehtiyeva, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: D. Laurent, P. Mahnič a S. Lejeune, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora),

v zložení pri rozhodovaní: predsedníčka komory M. J. Costeira, sudcovia M. Kăncheva (spravodajca) a U. Öberg,

tajomník: V. Di Bucci,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na to, že účastníci konania nepredložili návrh na nariadenie pojednávania v lehote troch týždňov od doručenia oznámenia o skončení písomnej časti konania, a vzhľadom na rozhodnutie podľa článku 106 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, že o žalobe sa rozhodne bez ústnej časti konania,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Svojou žalobou podanou na základe článku 263 ZFEÚ sa žalobkyňa, Communications Regulatory Authority (CRA), domáha zrušenia vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2023/152 z 23. januára 2023, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 359/2011 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Iráne (Ú. v. EÚ L 20 I, 2023, s. 1, ďalej len „napadnuté nariadenie“), v rozsahu, v akom sa jej tento akt týka.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Žalobkyňa je vládnou inštitúciou pridruženou k Ministerstvu pre informačné a komunikačné technológie Iránu (ďalej len „ministerstvo komunikácií“), ktorá je spravovaná a organizovaná zákonom o funkciách a právomociach tohto ministerstva, ako aj svojimi vlastnými stanovami. Podľa týchto stanov žalobkyňa plní najmä ciele stanovené ministerstvom komunikácií v sektore rádiokomunikácií a vykonáva vládne, výkonné a kontrolné funkcie a právomoci tohto ministerstva. Hlavnou činnosťou žalobkyne je regulácia, správa a kontrola frekvenčného priestoru v Iráne. Žalobkyňa konkrétne zodpovedá za vydávanie licencií na prevádzkovanie telekomunikačných služieb a dohľad na činnosťami ich držiteľov. Žalobkyňa tiež plní úlohu zákonodarcu tým, že príslušným orgánom navrhuje vnútroštátne normy týkajúce sa komunikácií, ako aj pokyny a predpisy týkajúce sa vzájomného prepojenia telekomunikačných a informačných sietí v súvislosti s bezpečnosťou pripojení. Žalobkyňa tak chráni práva užívateľov telekomunikačných služieb a zastupuje Iránsku islamskú republiku v regionálnych a medzinárodných združeniach v sektore komunikácií.

3 Dňa 21. marca 2011 prijala Rada Európskej únie závery, v ktorých uviedla, že Európska únia je hlboko znepokojená pokračujúcim zhoršovaním situácie v oblasti ľudských práv v Iráne. Rada upozornila na systematickú represiu namierenú voči iránskym občanom, ktorí sú prenasledovaní a zatýkaní za uplatňovanie svojho legitímneho práva na slobodu prejavu a pokojné zhromažďovanie. Rada zároveň potvrdila zámer Únie bojovať proti porušovaniu ľudských práv v Iráne, a to najmä urýchleným prijatím reštriktívnych opatrení voči osobám, ktoré závažným spôsobom porušujú tieto práva.

4 Dňa 12. apríla 2011 Rada prijala rozhodnutie 2011/235/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám a subjektom s ohľadom na situáciu v Iráne (Ú. v. ES L 100, 2011, s. 51), ktoré zavádza súbor reštriktívnych opatrení voči osobám zodpovedným za nariadenie alebo vykonanie závažných porušení ľudských práv v Iráne a voči osobám, ktoré sa na takomto porušovaní podieľali.

5 Rozhodnutie 2011/235 bolo vykonané nariadením Rady (EÚ) č. 359/2011 z 12. apríla 2011 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Iráne (Ú. v. EÚ L 100, 2011, s. 1), prijatým na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ.

6 Článok 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 359/2011 stanovuje:

„1. Zmrazujú sa všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom a orgánom uvedeným v prílohe I alebo ktoré sú v ich vlastníctve, držbe alebo pod ich kontrolou.

2. Fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom uvedeným v prílohe I, a to ani v ich prospech, sa priamo ani nepriamo nesprístupnia žiadne finančné prostriedky ani hospodárske zdroje.“

7 V súlade s článkom 3 ods. 1 a 2 nariadenia č. 359/2011 osoby označené Radou za osoby zodpovedné za závažné porušovanie ľudských práv v Iráne, ako aj osoby, subjekty alebo orgány, ktoré sú s nimi spriaznené, sú zapísané na zozname v prílohe I. Tento zoznam uvádza dôvody zápisu na zoznam.

8 Článok 12 ods. 1 až 3 nariadenia č. 359/2011 uvádza:

„1. Ak Rada rozhodne, že sa na fyzickú alebo právnickú osobu, subjekt alebo orgán vzťahujú opatrenia uvedené v článku 2 ods. 1, príslušne zmení a doplní prílohu I.

2. Rada fyzickej alebo právnickej osobe, subjektu alebo orgánu podľa odseku 1 oznámi svoje rozhodnutie vrátane dôvodov zaradenia do zoznamu… a poskytne tak dotknutej fyzickej alebo právnickej osobe, subjektu alebo orgánu možnosť vyjadriť sa.

3. Ak sa predložia pripomienky alebo zásadné nové dôkazy, Rada preskúma svoje rozhodnutie a osobu, subjekt alebo orgán príslušne informuje.“

9 Dňa 16. septembra 2022 zomrela v nemocnici 22-ročná Iránka Mahsa Amini, ktorú zadržala iránska mravnostná polícia. Po jej smrti nasledovali rozsiahle demonštrácie, ktoré iránske orgány potlačili.

10 Vysoký predstaviteľ Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku vydal 25. septembra 2022 vyhlásenie v mene Únie, v ktorom vyjadril poľutovanie nad rozsiahlym a neprimeraným použitím sily iránskymi bezpečnostnými silami proti nenásilne protestujúcim osobám. Uviedol tiež, že osoby zodpovedné za smrť pani Amini sa musia vziať na zodpovedať, a vyzval iránske orgány, aby zabezpečili transparentné a dôveryhodné vyšetrovanie s cieľom objasniť počet úmrtí a zatknutí, prepustili všetky nenásilne protestujúce osoby a zabezpečili spravodlivé procesy pre všetkých zadržaných. Zdôraznil tiež, že rozhodnutie Iránu prísne obmedziť prístup na internet a zablokovať platformy na zasielanie okamžitých správ je hrubým porušením slobody prejavu. Uviedol napokon, že Únia zváži všetky možnosti, ktoré má k dispozícii, s cieľom riešiť zabitie pani Amini a spôsob, akým iránske bezpečnostné sily reagovali na následné demonštrácie.

11 Dňa 23. januára 2023 prijala Rada vykonávacie rozhodnutie (SZBP) 2023/153, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 2011/235 (Ú. v. EÚ L 20 I, 2023, s. 23). Odôvodnenie 2 vykonávacieho rozhodnutia 2023/153 odkazovalo na vyhlásenie vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku v znení uvedenom v bode 10 vyššie. V odôvodnení 3 tohto rozhodnutia sa uvádzalo, že „v tejto súvislosti a v súlade so záväzkom Únie riešiť všetky problematické otázky týkajúce sa Iránu vrátane situácie v oblasti ľudských práv by sa do zoznamu osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, uvedeného v prílohe k rozhodnutiu 2011/235/SZBP, malo zaradiť 18 osôb a 19 subjektov“. Článok 1 vykonávacieho rozhodnutia 2023/153 stanovil, že príloha k rozhodnutiu 2011/235 sa má zmeniť v súlade s vlastnou prílohou k tomuto rozhodnutiu.

12 Pod číslom 15 na zozname subjektov uvedenom v prílohe k vykonávaciemu rozhodnutiu 2023/153 bolo zapísané okrem iného meno žalobkyne a dôvody jej zápisu v tomto znení:

„Úrad pre reguláciu komunikačných služieb (CRA) je pod dohľadom iránskeho ministerstva pre informačné a komunikačné technológie (ICT). CRA plní požiadavky iránskej vlády a filtruje internetový obsah prostredníctvom špionážneho softvéru SIAM.

Počas demonštrácií v roku 2022 využíval svoju kontrolu nad prístupom na internet a mobilnými telefónmi na sledovanie demonštrantov a podrobný popis aktivít disidentov a demonštrantov, ktorý poskytoval orgánom na účely svojvoľného využitia. CRA je teda zodpovedný za podporu represií voči pokojným demonštrantom, novinárom, obhajcom ľudských práv, študentom a ďalším osobám, ktoré obhajujú svoje legitímne práva.

Je preto zodpovedný za závažné porušovanie ľudských práv v Iráne.“

13 V ten istý deň Rada prijala napadnuté nariadenie na základe článku 12 ods. 1 nariadenia č. 359/2011. Znenie odôvodnení 2 a 3 napadnutého nariadenia je totožné so znením odôvodnení 2 a 3 vykonávacieho rozhodnutia 2023/153, s výnimkou odkazu na prílohu I k nariadeniu č. 359/2011 namiesto odkazu na prílohu rozhodnutia 2011/235. Článok 1 napadnutého nariadenia stanovil, že príloha I k nariadeniu č. 359/2011 sa má zmeniť v súlade s jeho vlastnou prílohou.

14 Pod číslom 15 na zozname subjektov uvedenom v prílohe k napadnutému nariadeniu bolo zapísané okrem iného meno žalobkyne a dôvody jej zápisu v rovnakom znení, ako je uvedené v bode 12 vyššie.

15 Dňa 24. januára 2023 Rada zverejnila v *Úradnom vestníku Európskej únie* oznámenie určené osobám, subjektom a orgánom, na ktoré sa vzťahujú opatrenia ustanovené v rozhodnutí 2011/235 vykonávanom vykonávacím rozhodnutím 2023/153, a v nariadení č. 359/2011 vykonávanom napadnutým nariadením (Ú. v. EÚ C 25, 2023, s. 8).

16 Toto oznámenie najmä upresňovalo, že Rada rozhodla, že dotknuté osoby a subjekty by sa mali zapísať na zoznam osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia stanovené v rozhodnutí 2011/235 a nariadení č. 359/2011, a že tieto osoby a subjekty jej môžu predložiť žiadosť spolu s podpornou dokumentáciou o opätovné posúdenie rozhodnutia, ktorým boli zapísané na vyššie uvedený zoznam. Každú takúto žiadosť je potrebné zaslať do 15. februára 2023 na kontaktné údaje uvedené v tom istom oznámení.

Návrhy účastníkov konania

17 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd zrušil napadnuté nariadenie v rozsahu, v akom zaradilo jej meno do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011.

18 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

19 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby uvádza štyri žalobné dôvody. Prvý je v podstate založený na zneužití právomoci, druhý na porušení povinnosti odôvodnenia a práva na účinnú súdnu ochranu, tretí na vecnej nesprávnosti skutkových zistení a štvrtý na porušení zásady proporcionality.

20 Z analýzy týchto žalobných dôvodov vyplýva, že v prvom rade je potrebné skúmať druhý žalobný dôvod týkajúci sa porušenia povinnosti odôvodnenia a porušenia práva na účinnú súdnu ochranu, v druhom rade tretí žalobný dôvod týkajúci sa zjavne nesprávneho posúdenia skutkových okolností, v treťom rade štvrtý žalobný dôvod týkajúci sa porušenia zásady proporcionality, a napokon vo štvrtom rade prvý žalobný dôvod týkajúci sa zneužitia právomoci.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia a porušenia práva na účinnú súdnu ochranu

21 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že Rada si tým, že súčasne s prijatím napadnutého nariadenia alebo bezprostredne po jeho prijatí neoznámila informácie alebo dôkazy, na ktorých sa zakladali dôvody na zápis jej mena na zoznam v prílohe I k nariadeniu č. 359/2011, nesplnila svoju povinnosť preukázať opodstatnenosť týchto dôvodov, a teda porušila svoju povinnosť odôvodnenia.

22 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že odôvodnenie napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa jej týka, pozostáva zo stereotypného odôvodnenia zloženého z troch stručných odsekov o pätnástich riadkoch, v ktorých sú zhrnuté domnienky Rady v dôsledku jej verejnej povahy. Takéto odôvodnenie nie je v súlade s judikatúrou, podľa ktorej odôvodnenie aktu musí umožniť na jednej strane osobe dotknutej sporným aktom napadnúť jeho platnosť pred súdom pri plnej znalosti dôvodov, ktoré sa jej vytýkajú, a na druhej strane umožniť súdu vykonať súdne preskúmanie spochybneného aktu. Podľa žalobkyne požiadavka odôvodnenia nemôže byť oslabená politickým kontextom, v ktorom bolo opatrenie prijaté, a to tým skôr, že kontextualizácia nemôže žalobkyni pomôcť pochopiť rozsah reštriktívnych opatrení prijatých vo vzťahu k nej, a následne umožniť súdu preskúmať sporné opatrenie. Rada teda nemôže porušiť svoju povinnosť odôvodnenia tým, že sa „schová“ za úvahy týkajúce sa záujmov bezpečnosti a zahraničnej politiky.

23 Po tretie žalobkyňa v replike na základe článkov 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) spochybňuje prípustnosť dokumentu, ktorý Rada predložila Všeobecnému súdu ako dôkaz na podporu dôvodov uvádzaných na odôvodnenie zápisu jej mena do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011. Spochybňuje tiež relevantnosť a dôkaznú silu informácií obsiahnutých v tomto dokumente.

24 Rada spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

25 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry povinnosť odôvodnenia aktu spôsobujúceho ujmu vyplýva zo zásady dodržiavania práva na obhajobu a cieľom je jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné informácie na to, aby zistila, či je akt dôvodný, prípadne, či má vadu, ktorá by umožnila napadnúť jeho platnosť na súde Únie, a jednak umožniť tomuto súdu vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu (pozri rozsudok z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 49 a citovanú judikatúru).

26 Treba tiež pripomenúť, že odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ a článkom 41 ods. 2 písm. c) Charty musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Požiadavka odôvodnenia musí byť hodnotená vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže dostatočnosť odôvodnenia musí byť posúdená nielen vzhľadom na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť (pozri rozsudok zo 17. septembra 2020, Rosneft a i./Rada, C-732/18 P, neuverejnený, EU:C:2020:727, bod 77 a citovanú judikatúru; rozsudok z 27. júla 2022, RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, bod 103).

27 Na jednej strane je teda akt spôsobujúci ujmu dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia prijatého voči nej (pozri rozsudok zo17. septembra 2020, Rosneft a i./Rada, C-732/18 P, neuverejnený, EU:C:2020:727, bod 78 a citovanú judikatúr). Na druhej strane úroveň podrobnosti odôvodnenia aktu musí byť primeraná materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, za akých má byť prijatý (pozri rozsudok z 27. júla 2022, RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, bod 104 a citovanú judikatúru).

28 Judikatúra okrem iného spresnila, že odôvodnenie aktu Rady, ktorým sa ukladajú reštriktívne opatrenia, musí označovať nielen právny základ tohto opatrenia, ale aj presné a konkrétne dôvody, prečo sa Rada v rámci svojej diskrečnej právomoci pri posúdení domnieva, že na dotknutú osobu sa musia vzťahovať takéto opatrenia (pozri rozsudok z 27. júla 2022, RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, bod 105 a citovanú judikatúru).

29 Napokon je potrebné pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia aktu je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorú treba odlišovať od otázky opodstatnenosti dôvodov, ktorá sa týka zákonnosti sporného aktu z vecného hľadiska. Odôvodnenie aktu je totiž formálnym vyjadrením dôvodov, na ktorých tento akt spočíva. Pokiaľ sú tieto dôvody chybné, znamená to, že je postihnutá zákonnosť tohto aktu z vecného hľadiska, ale nie jeho odôvodnenie, ktoré môže byť dostatočné, aj keď obsahuje chybné dôvody (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2013, Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, body 73 a 74 a citovanú judikatúru).

30 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o kontext, v ktorom bolo meno žalobkyne zapísané do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011, treba uviesť, ako správne zdôraznila Rada, že odôvodnenie 2 napadnutého nariadenia odkazovalo na vyhlásenie, ktoré 25. septembra 2022 urobil v mene Únie vysoký predstaviteľ Únie, ktorého znenie je uvedené v bode 10 vyššie.

31 Okrem toho, ako sa uvádza v bode 11 vyššie, odôvodnenie 3 napadnutého nariadenia spresňuje, že práve kontext uvedený v bode 10 vyššie a záväzok Únie riešiť všetky problematické otázky týkajúce sa Iránu vrátane situácie v oblasti ľudských práv okrem iného viedli k zápisu 19 subjektov, vrátane žalobkyne, na zoznam fyzických a právnických osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, uvedený v prílohe I k nariadeniu č. 359/2011.

32 Dôvody, pre ktoré bolo meno žalobkyne zapísané do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011, boli osobitne uvedené v prílohe k napadnutému nariadeniu v znení pripomenutom v bode 12 vyššie.

33 Je potrebné konštatovať, že takéto odôvodnenie v spojení s kontextom pripomenutým v odôvodneniach 2 a 3 napadnutého nariadenia dostatočne presne a konkrétne uvádza dôvody, pre ktoré sa Rada pri výkone svojej diskrečnej právomoci domnievala, že na žalobkyňu sa má vzťahovať reštriktívne opatrenie.

34 Z odôvodnenia napadnutého nariadenia totiž vyplýva, že žalobkyňa je považovaná za zodpovednú za závažné porušovanie ľudských práv v Iráne z dôvodu, že vykonávala požiadavky iránskej vlády týkajúce sa filtrovania internetového obsahu pomocou špionážneho softvéru s názvom SIAM, a najmä, že využívala počas demonštrácií v roku 2022 po smrti pani Amini kontrolu nad prístupom na internet a mobilnými telefónmi na sledovanie demonštrantov a na vytvorenie podrobného popisu aktivít disidentov a demonštrantov, ktorý orgány použili podľa vlastného uváženia, čím podporila represie vykonávané týmito orgánmi voči demonštrantom, ktorí obhajovali svoje legitímne práva.

35 Treba tiež zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Rada porušila svoju povinnosť odôvodnenia, pretože súčasne s prijatím napadnutého nariadenia, alebo bezprostredne po jeho prijatí, neposkytla žalobkyni dôkazy, na ktorých sa zakladali dôvody uvádzané na odôvodnenie jej zápisu do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011, a v dôsledku toho nepreukázala, že tieto dôvody sú opodstatnené.

36 Na jednej strane v rozsahu, v akom žalobkyňa touto argumentáciou zamýšľa tvrdiť, že Rada nepredložila dôkaz o opodstatnenosti dôvodov uvedených v napadnutom nariadení na odôvodnenie jej zápisu do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011, je potrebné uviesť, že v súlade s judikatúrou, ktorá je uvedená v bode 29 vyššie, treba túto otázku odlíšiť od otázky odôvodnenia napadnutého nariadenia, ktorá sa týka vonkajšej zákonnosti tohto nariadenia.

37 Na druhej strane v rozsahu, v akom žalobkyňa touto istou argumentáciou zamýšľa tvrdiť, že Rada porušila jej právo na obhajobu tým, že jej bola povinná z vlastného podnetu umožniť prístup k spisovému materiálu, je potrebné uviesť, že napadnuté nariadenie bolo žalobkyni oznámené oznámením uverejneným v úradnom vestníku 24. januára 2023, ktorým boli dotknuté osoby a subjekty vyzvané, aby do 15. februára 2023 predložili Rade žiadosť o opätovné posúdenie, a že žalobkyňa takúto žiadosť nepodala a ani nepožiadala Radu o prístup k spisu nad rámec tohto konania.

38 Je však potrebné pripomenúť, že v prípade prvotného zápisu na zoznam osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, ak sa poskytli informácie dostatočne konkrétne, umožňujúce dotknutému subjektu účinne predniesť svoje stanovisko ku skutočnostiam zohľadneným v jeho neprospech Radou, zásada dodržania práva na obhajobu nezahŕňa jej povinnosť umožniť z vlastného podnetu prístup k dokumentom obsiahnutým v jej spise. Rada je povinná umožniť prístup ku všetkým administratívnym dokumentom týkajúcim sa dotknutého opatrenia, ktoré nemajú dôvernú povahu, iba na žiadosť dotknutého subjektu. Poskytnutie údajov zo spisu z vlastného podnetu by predstavovalo skutočne neprimeranú požiadavku, pretože v čase prijatia opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov nie je isté, či dotknutý subjekt zamýšľa prostredníctvom nahliadnutia do spisu overiť skutkové okolnosti, z ktorých vychádzajú tvrdenia zohľadnené v jeho neprospech Radou (rozsudky zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 97, a zo 16. septembra 2013, Bank Kargoshaei a i./Rada, T-8/11, neuverejnený, EU:T:2013:470, bod 68).

39 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prejedávanej veci mala žalobkyňa v odôvodnení napadnutého nariadenia k dispozícii dostatočne konkrétne informácie, aby mohla predniesť svoje stanovisko ku skutočnostiam zohľadneným v jeho neprospech Radou. Rada preto nebola povinná žalobkyni poskytnúť z vlastného podnetu údaje obsiahnuté v jej spise.

40 Treba tiež zdôrazniť, že tvrdenia žalobkyne týkajúce sa prípustnosti dokumentu predloženého v prílohe B.11 a dôkaznej povahy informácií v ňom obsiahnutých sa týkajú opodstatnenosti dôvodov uvádzaných na odôvodnenie zápisu jej mena do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011, a preto nie sú relevantné na podporu žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia. Tieto tvrdenia budú teda preskúmané v spojení s podobnými tvrdeniami, ktoré žalobkyňa uviedla v rámci tretieho žalobného dôvodu založeného na zjavne nesprávnom posúdení.

41 Druhý žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na vecnej nesprávnosti skutkových zistení

42 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté nariadenie v rozsahu, v akom sa jej týka, má vadu „zjavne nesprávneho posúdenia skutkových okolností“, pretože na jednej strane nemá právnu spôsobilosť na výkon úkonov, ktoré jej Rada vytýka, a na druhej strane nemá technické možnosti na sledovanie alebo vytvorenie „podrobného obrazu“ o činnosti demonštrantov.

43 Žalobkyňa teda po prvé tvrdí, že jej stanovy ju neoprávňujú na vykonávanie hromadného sledovania obyvateľstva, a už vôbec nie na „sledovanie“ demonštrantov. Žalobkyňa v súlade s jej stanovami zastáva úlohou regulátora, sprostredkovateľa alebo tiež zástupcu Iránu. Okrem toho žalobkyňa zdôrazňuje, že aj keby chcela zaviesť filtrovanie, nemohla by tak urobiť, pretože takýto postup podlieha zákonným obmedzeniam. Na rozdiel od tvrdenia Rady v Iráne upravujú zhromažďovanie údajov mnohé právne predpisy, predovšetkým článok 25 Ústavy, článok 582 iránskeho Trestného zákonníka, doplneného „zákonom o kybernetických trestných činoch“ z 26. mája 2009, a články 104 a 150 iránskeho Trestného poriadku. Tento normatívny rámce je v súlade s uznesením Rady zo 17. januára 1995 o zákonnom odpočúvaní telefónnej prevádzky (Ú. v. ES C 329, 1996, s. 1). Z dvoch správ vypracovaných jednou telekomunikačnou spoločnosťou ďalej vyplýva, že v rozpore s tým, čo tvrdí Rada, žiadosti žalobkyne nejdú nad rámec tradičných požiadaviek na zákonné odpočúvanie.

44 Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že treba rozlišovať medzi hromadným sledovaním a sledovaním jednotlivcov. Podľa žalobkyne môže byť hromadné sledovanie nevyhnutné v každej spoločnosti na udržanie mieru a verejného poriadku, najmä prostredníctvom sledovania pohybu osôb a más, ktoré sa zhromažďujú. Uvedené umožňuje zabrániť tomu, aby sa davy ľudí na verejných demonštráciách vymkli spod kontroly. Každý suverénny štát má túto právomoc sledovania a z výkonu tejto právomoci nemožno vyvodzovať porušenie individuálnych ľudských práv. Táto právomoc sledovania predstavuje výsadu verejnej moci, ktorú uznáva najmä Európsky súd pre ľudské práva.

45 Po druhé podľa žalobkyne softvér, ktorý používa, nazývaný „SIAM“ alebo v perzštine „Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati“, nemá žiadne funkcie na hromadné alebo individuálne sledovanie demonštrantov na iránskom území.

46 Žalobkyňa tvrdí, že softvér SIAM je bránou aplikačného programového rozhrania (API), teda zariadením, ktoré funguje ako most a umožňuje klientovi, ktorý nie je súčasťou subjektu, využívať interné API a ich služby. V Iráne tento softvér používa Červený polmesiac, záchranky, hasičské zbory a organizácie cestného a krízového riadenia. Podľa žalobkyne tak softvér SIAM používajú telefónne ústredne najmä v prípadoch, keď dostávajú žiadosti od záchranných služieb. Telefónne ústredne používajú tento softvér na spojenie sa s mobilnými operátormi, ktorí potom poskytujú len približnú polohu osoby, ktorá sa nachádza v rizikovej situácii.

47 Žalobkyňa ďalej zdôrazňuje, že nemôže poskytovať informácie týkajúce sa užívateľov komunikačných služieb priamo policajným a súdnym orgánom, pretože týmito informáciami disponujú operátori, ktorí sú držiteľmi licencií na prevádzku siete.

48 Žalobkyňa napokon spochybňuje tvrdenia uvádzané Radou v jej vyjadrení k žalobe, ktoré sa týkali údajných „funkčných zložiek“ iránskeho systému odpočúvania.

49 Žalobkyňa tvrdí, že Rada nesprávne chápe funkcie softvéru SIAM, „Force2GNumber“, „LocationCustomerList“, „GetCDR“, „GetIPDR“ a „ApplySusplp“, na ktoré sa odvoláva vo vyjadrení k žalobe. Žalobkyňa vysvetľuje, že opis týchto funkcií Radou, ktorý je založený výlučne na článku z investigatívnych internetových novín *The Intercept*, nezodpovedá skutočnosti. Podľa žalobkyne ide o klasické a bežné príkazy, ktoré má k dispozícii štátny telekomunikačný regulátor, a podobné nástroje majú k dispozícii všetky členské štáty Únie. To isté platí pre systémy „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ a „SHAMSA“.

50 Žalobkyňa ďalej v replike spochybňuje prípustnosť článku nazvaného „Hacked documents: How Iran track and control protesters phones“, ktorý bol zverejnený 28. októbra 2022 v *The Intercept*, predložený Radou v prílohe B.11 (ďalej len „článok *The Intercept*“). Podľa žalobkyne sa skutočnosti uvádzané v tomto článku zakladajú na sérii interných dokumentov iránskeho mobilného operátora, ktoré neboli pripojené k spisu v konaní pred Všeobecným súdom, a Rada iba tvrdí, že autori tohto článku mali prístup k dokumentom, ktoré im poskytla „osoba [tvrdiaca], že sa nabúrala do iránskeho mobilného operátora“. Tento článok, ktorý je ústredným dokumentom spisu Rady, je teda iba dôkazom z počutia. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora týkajúcou sa článkov 47 a 48 Charty a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcou sa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, je však v zásade zakázaná výpoveď svedkov, ktorí sa následne nezúčastnia na pojednávaní a ktorých protistrana nemôže vypočuť, pokiaľ žalujúca strana dostatočne neodôvodní potrebu použitia ich výpovede a pokiaľ nie sú obvinenému poskytnuté iné procesné záruky, ako aj existencia iných usvedčujúcich dôkazov proti nemu. Súdny dvor tiež rozhodol v rozsudku z 8. decembra 2022, HYA a i. (Nemožnosť vypočúvať svedkov obžaloby) (C-348/21, EU:C:2022:965), že v prípade nemožnosti vypočúvať svedkov obžaloby musí byť dôkazná sila ich výpovedí relativizovaná, hoci sú takéto výpovede prípustné.

51 Z uvedeného vyplýva, že Rada tým, že napadnuté nariadenie založila na údajných tvrdeniach neznámej osoby, porušila články 47 a 48 Charty, a teda tento dôkaz musí byť zamietnutý ako neprípustný.

52 Žalobkyňa tiež v replike tvrdí, že podľa zásady kontradiktórnosti môže súd zohľadniť iba procesné úkony a písomnosti, s ktorými sa účastníci konania mohli oboznámiť a ku ktorým sa mohli vyjadriť. Rada však sama uznala, že iránsky mobilný operátor uvedený v článku *The Intercept* neodpovedal na žiadosť novinárov o vyjadrenie.

53 Rada spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

54 Je potrebné uviesť, že žalobkyňa vo svojom treťom žalobnom dôvode spochybňuje opodstatnenosť dôvodov, ktoré sú uvádzané na odôvodnenie jej zápisu do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011. Tvrdí, že nemá právnu spôsobilosť ani technickú možnosti na výkon činností, ktoré sú jej vytýkané.

55 Treba však tiež uviesť, ako vyplýva z bodu 23 vyššie, že v druhom žalobnom dôvode žalobkyňa vytýka Rade, že porušila články 47 a 48 Charty a obrátila dôkazné bremeno tým, že svoje posúdenie založila na článku v *The Intercept*, pretože vzhľadom na to, že dokumenty uvedené v tejto publikácii nie sú súčasťou spisu tohto konania, skutočnosti a výroky uvedené v tomto článku predstavujú len tvrdenia, v súvislosti s ktorými je žalobkyňa zbavená možnosti uplatniť svoje právo na obhajobu. Žalobkyňa v replike tiež tvrdí, že absencia dôkazov založených do spisu v rámci tohto konania porušuje zásadu kontradiktórnosti uvedenú v článku 85 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že takáto publikácia nemá dôkaznú hodnotu.

56 Je potrebné preskúmať tvrdenia žalobkyne založené na porušení článkov 47 a 48 Charty a porušenia zásady kontradiktórnosti pred preskúmaním tvrdení, ktoré sa týkajú dôkaznej hodnoty článku v *The Intercept*, a následne tvrdenia týkajúce sa „zjavne nesprávneho posúdenia skutkových okolností“.

O porušení článkov 47 a 48 Charty a zásady kontradiktórnosti

57 Po prvé treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, že článok z *The Intercept*, ktorý Rada predložila v prílohe B.11 k vyjadreniu k žalobe, by mal byť zamietnutý ako neprípustný v podstate z dôvodu, že jej nebolo umožnené brániť sa proti jednoduchým tvrdeniam, čím bolo porušené jej právo na obhajobu pred Všeobecným súdom.

58 Je potrebné uviesť, že otázku prípustnosti dôkazov pred Všeobecným súdom, ktorá je upravená v článku 85 rokovacieho poriadku, je potrebné odlišovať od otázky hodnotenia dôkazov súdom Únie.

59 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora súdy Únie pri prieskume reštriktívnych opatrení majú v podstate zabezpečiť úplné preskúmanie zákonnosti súhrnu aktov Únie vzhľadom na základné práva, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných zásad práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 97; z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 58, a z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 106).

60 Medzi týmito základnými právami je uvedené najmä dodržiavanie práva na obhajobu a na účinnú súdnu ochranu (pozri rozsudok z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 59 a citovanú judikatúru; rozsudok z 28. novembra 2013, Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 66).

61 Účinnosť súdneho preskúmania zaručená v článku 47 Charty vyžaduje, aby sa súd Únie pri preskúmaní zákonnosti dôvodov, o ktoré sa opiera rozhodnutie zapísať meno osoby alebo subjektu na zoznam osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, alebo ho na ňom ponechať, uistil o tom, či sa toto rozhodnutie, ktoré má, pokiaľ ide o túto osobu alebo subjekt,

individuálny dosah, opiera o dostatočne silný skutkový základ. Je preto potrebné overiť skutočnosti uvádzané v zhrnutí dôvodov, o ktoré sa predmetné rozhodnutie opiera, tak, aby súdne preskúmanie nebolo obmedzené len na abstraktné posúdenie vierohodnosti uvádzaných dôvodov, ale aby sa týkalo otázky, či sú tieto dôvody, alebo aspoň jeden z nich, ktorý je sám osebe dostatočný na odôvodnenie týchto aktov, podložené (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119; z 18. júna 2015, Ipatau/Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 42, a z 18. februára 2016, Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 109).

62 V tejto súvislosti je totiž úlohou príslušného orgánu Únie, aby v prípade pochybností preukázal opodstatnenosť dôvodov uplatňovaných proti dotknutej osobe alebo dotknutému subjektu, pričom táto osoba alebo subjekt nie sú povinné predložiť opačné dôkazy svedčiace o neexistencii opodstatnenosti týchto dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 121).

63 Na rozdiel od tvrdenia žalobkyne však z uvedeného nevyplýva, že údajná nespôsobilosť Rady predložiť dôkaz o tom, že dôvody uvádzané na odôvodnenie zápisu žalobkyne do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011, ak by sa aj preukázala, porušuje právo žalobkyne na obhajobu.

64 Ako totiž vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 61 vyššie, práve z dôvodu, že to vyžaduje zachovanie účinnosti článku 47 Charty, je súd Únie naopak povinný pri preskúmaní zákonnosti reštriktívnych opatrení overiť opodstatnenosť dôvodov, o ktoré sa tieto opatrenia opierajú, a teda dôkaznú hodnotu dokumentov, ktoré v prejednávanej veci predložila Rada.

65 Ďalej je potrebné odmietnuť ako neopodstatnené pre prejednávanú vec úvahy, uplatnené žalobkyňou a uvádzané v rozsudku z 8. decembra 2022, HYA a i. (Nemožnosť vypočúvať svedkov obžaloby) (C-348/21, EU:C:2022:965), v ktorom sa mal Súdne dvor vyjadriť k otázke výkladu článku 6 ods. 1 a článku 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 65, 2016, s. 1), a článku 47 druhého odseku Charty.

66 Je potrebné pripomenúť, že zásada prezumpcie neviny stanovená v článku 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v článku 48 ods. 1 Charty predstavuje základné právo, ktoré priznáva jednotlivcom a subjektom riadeným jednotlivcami práva, ktorých dodržiavanie je zaručené súdmi Únie (pozri rozsudok z 18. mája 2017, Makhlouf/Rada, T-410/16, neuverejnený, EU:T:2017:349, bod 122 a citovanú judikatúru).

67 Zásada prezumpcie neviny, ktorá vyžaduje, aby sa každá osoba obvinená z určitého porušenia považovala za nevinnú, kým sa zákonným spôsobom nepreukáže jej vina, nebráni prijatiu ochranných opatrení zmrazenia finančných prostriedkov, keďže cieľom týchto opatrení nie je začatie trestného konania proti dotknutej osobe alebo subjektu. Také opatrenia musia však byť vzhľadom na ich závažnosť stanovené zákonom, prijaté príslušným orgánom a musia byť časovo obmedzené. Z bodu 13 vyššie vyplýva, že tieto prvé dve kritériá sú splnené. Pokiaľ ide o časovo obmedzenú povahu, je potrebné ďalej skonštatovať, že v súlade s článkom 12 ods. 3 a 4 nariadenia č. 359/2011 je príloha I k tomuto nariadeniu preskúmavaná v pravidelných intervaloch, najmenej každých dvanásť mesiacov, a zápis osoby alebo subjektu do tejto prílohy môže byť prípadne predĺžený alebo zmenený. Opatrenia uložené žalobkyni teda majú časovo obmedzenú povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. mája 2017, Makhlouf/Rada, T-410/16, neuverejnený, EU:T:2017:349, bod 123 a citovanú judikatúru).

68 Treba tiež uviesť, že dotknuté reštriktívne opatrenia nemajú za následok prepadnutie majetku žalobkyne ako majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti, ale predbežné zmrazenie. Takéto opatrenia teda nepredstavujú sankciu a okrem toho s nimi nie je spojené žiadne obvinenie takejto povahy (pozri rozsudok z 18. mája 2017, Makhlouf/Rada, T-410/16, neuverejnený, EU:T:2017:349, bod 124 a citovanú judikatúru).

69 Napadnuté nariadenie totiž v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne, nepredstavuje konštatovanie, že skutočne došlo k protiprávnemu konaniu, ale bolo prijaté v rámci a na účel správneho konania, ktoré má ochrannú funkciu a jeho jediným cieľom je umožniť Rade, aby zaistila ochranu civilného obyvateľstva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. mája 2017, Makhlouf/Rada, T-410/16, neuverejnený, EU:T:2017:349, bod 125 a citovanú judikatúru).

70 Napokon tiež treba odmietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého vzhľadom na to, že dokumenty, na ktoré odkazuje článok v *The Intercept*, nie sú súčasťou spisu tohto konania, tento článok musí byť odmietnutý ako neprípustný z dôvodu, že na základe zásady kontradiktórnosti môže súd zohľadniť iba procesné úkony a písomnosti, s ktorými sa účastníci konania mohli oboznámiť a ku ktorým sa mohli vyjadriť. V tejto súvislosti stačí uviesť, že žalobkyňa mala možnosť v replike zaujať stanovisko k dôkazom predloženým Radou v prílohe B.11, najmä k tomuto článku, ktorého dôkaznú hodnotu spochybňuje.

71 Treba tiež uviesť, že dve užívateľské príručky k softvéru SIAM, prvá v perzštine a druhá v angličtine, boli k dispozícii priamo v článku *The Intercept* prostredníctvom hypertextového odkazu na strane 3 spisu WK 307/2023 INIT, ktorý Rada predložila v prílohe B.11 k vyjadreniu k žalobe.

72 Výhrady žalobkyne založené na porušení článkov 47 a 48 Charty a porušení zásady kontradiktórnosti je preto potrebné zamietnuť.

O dôkaznej hodnote článku v The Intercept

73 Žalobkyňa vytýka článku v *The Intercept*, že ide iba o novinársku publikáciu, ktorá obsahuje len neoveriteľné tvrdenia, a preto nemá žiadnu dôkaznú hodnotu.

74 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa činnosť Súdneho dvora a Všeobecného súdu riadi zásadou voľného hodnotenia dôkazov a že jediným kritériom posúdenia hodnoty predložených dôkazov je ich vierohodnosť. Navyše na účely posúdenia dôkaznej sily dokumentu je potrebné overiť vierohodnosť informácie, ktorú obsahuje, a zohľadniť najmä pôvod dokumentu, okolnosti jeho vypracovania, jeho adresáta a položiť si otázku, či sa vzhľadom na svoj obsah javí zmysluplný a hodnoverný (pozri rozsudok z 31. mája 2018, Kaddour/Rada, T-461/16, EU:T:2018:316, bod 107 a citovanú judikatúru).

75 Vzhľadom na absenciu vyšetrovacích právomocí v tretích krajinách musí posudzovanie orgánmi Únie fakticky vychádzať z verejne dostupných zdrojov informácií, správ, novinových článkov, správ tajných služieb alebo iných podobných zdrojov informácií (rozsudky zo 14. marca 2018, Kim a i./Rada a Komisia, T-533/15 a T-264/16, EU:T:2018:138, bod 107, a z 1. júna 2022, Prigozhin/Rada, T-723/20, neuverejnený, EU:T:2022:317, bod 59).

76 Bolo by totiž prehnané a neprimerané požadovať, aby Rada sama vykonávala vyšetrovanie na mieste s ohľadom na pravdivosť skutočností, o ktorých informovali mnohé médiá (rozsudok z 25. januára 2017, Almaz-Antey Air and Space Defence/Rada, T-255/15, neuverejnený, EU:T:2017:25, bod 148).

77 Novinové články teda môžu byť použité na účely potvrdenia existencie určitých skutočností, pokiaľ pochádzajú z viacerých odlišných zdrojov a sú dostatočne konkrétne, presné a zhodujúce sa v súvislosti so skutočnosťami, ktoré sú v nich uvedené (pozri rozsudok z 11. septembra 2019, Topor-Gilka a WO Technopromexport/Rada, T-721/17 a T-722/17, neuverejnený, EU:T:2019:579, bod 137 a citovanú judikatúru).

78 V prejednávanom prípade Rada založila zápis žalobkyne do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011 na štyroch dokumentoch v spise WK 307/2023 INIT, ktoré sú uvedené v prílohe B.11 k vyjadreniu k žalobe.

79 Po prvé ide o článok v *The Intercept*; po druhé o článok s názvom „Hacker Leaks Manuals Showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters“, uverejnený 31. októbra 2022 špecializovanou webovou stránkou Commrisk; po tretie o článok s názvom „Iran: New tactics for digital repression as protests continue“, uverejnený 17. novembra 2022 na webovej stránke združenia ARTICLE 19, a po štvrté o článok s názvom „Iran is using spyware to track citizens attending protests“, uverejnený 3. novembra 2022 online investigatívnym časopisom *The Tech Monitor*.

80 Žalobkyňa tvrdí, že Rada založila napadnuté nariadenie v rozsahu, v akom sa jej týka, výlučne na tvrdeniach obsiahnutých v článku v *The Intercept*, ktoré samotné sú založené na vyhláseniach anonymnej osoby.

81 Je potrebné uviesť, že článok v *The Intercept* odhaľuje, že autori tohto článku na základe interných dokumentov iránskeho mobilného operátora, najmä e-mailovej komunikácie medzi vedúcimi pracovníkmi žalobkyne a dvoch príručiek o používaní softvéru nazývaného SIAM, jednej v angličtine a druhej v perzštine, zistili, ako iránske orgány prostredníctvom žalobkyne vytvorili systém fungujúci na pozadí iránskych mobilných sietí, ktorý iránskej vláde umožnil obísť systém šifrovania hovorov, sledovať pohyby používateľa telefónu, identifikovať všetky telefóny, ktoré sa v danej lokalite nachádzajú, analyzovať všetky kontakty používateľa telefónu a prerušiť alebo spomaliť internetové pripojenie používateľa, a ktorý sa po smrti pani Amini v roku 2022 použil na potláčanie a kontrolu iránskeho obyvateľstva. Tento článok tiež vysvetľuje, že užívateľská príručka k softvéru SIAM v angličtine spresňuje, že „v súlade s pravidlami a predpismi [žalobkyne] [jej] musia všetci telekomunikační operátori poskytnúť priamy prístup do svojho systému na účely vyhľadávania (sic) informácií o zákazníkoch a zmeny ich služieb prostredníctvom webovej služby“, a okrem toho obsahuje aj technické informácie o najvýkonnejších príkazoch, ktoré softvér SIAM používa na zhromažďovanie údajov o používateľoch priamo od iránskych mobilných operátorov.

82 Treba tiež poznamenať, že autori článku v *The Intercept* zabezpečili rozhovory s dvoma osobami, ktoré boli prezentované ako odborníci.

83 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, prvá osoba, ktorá bola prezentovaná ako odborník, nie je „niekto, koho nikto nepozná a kto, zdá sa, nemá ani žiadnu zvláštnu legitimitu“. Zo spisu totiž vyplýva, že táto prvá osoba je výskumným pracovníkom v CitizenLab Canada, interdisciplinárnom laboratóriu so sídlom na univerzite v Toronte

(Kanada), špecializovaným na „výskum, vývoj, strategickú politiku na vysokej úrovni a právnu angažovanosť na pomedzí informačných a komunikačných technológií, ľudských práv a svetovej bezpečnosti“, a že takto bola už prezentovaná v článku, ktorý 1. februára 2022 uverejnil renomovaný denník *The Guardian*.

84 Zo spisu tiež vyplýva, že druhá osoba, ktorá bola v článku v *The Intercept* prezentovaná ako odborník, sa predstavuje a bola mnohokrát predstavovaná medzinárodnou tlačovou agentúrou Reuters ako riaditeľ pre digitálne práva a bezpečnosť v skupine MIAAN, organizácii so sídlom v Texase (Spojené štáty), ktorá „obhajuje ľudské práva v Iráne“. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, samotná skutočnosť, že je „všeobecne známe, že je verejnou osobou, ktorá otvorene a bezvýhradne vystupuje proti iránskej vláde“, neznamená, že jeho vyhlásenia sú nevyhnutne irelevantné z dôvodu, že nie je neutrálny a nestranný.

85 V tejto súvislosti treba uviesť, že skúsenosti takejto osoby, ktorá sa špecializuje na ochranu ľudských práv, najmä digitálnych práv, a ktorú samotná žalobkyňa označuje za odporkyňu iránskeho režimu, sú relevantné pre poskytnutie užitočného stanoviska k spôsobu, akým by iránske orgány mohli používať systém, akým je systém opísaný v článku *The Intercept*, na porušenie týchto práv.

86 Ďalej treba zdôrazniť, že článok uverejnený na webovej stránke *The Intercept* sa neobmedzil len na samotné tvrdenia, alebo dokonca na prevzatie názorov odborníkov, ale svoje tvrdenia a názory podporil sprístupnením užívateľskej príručky k softvéru SIAM v angličtine, do ktorej bolo možné nahliadnuť priamo v zobrazovacom okne, a druhej príručky napísanej v perzštine, na ktorej sa objavilo logo žalobkyne.

87 Okrem toho, pokiaľ ide o ďalšie články obsiahnuté v spise WK 307/2023 INIT, je potrebné uviesť, že webová stránka Commrisk, ktorá sa opisuje ako „webová stránka informujúca o rizikách, ktorým čelia poskytovatelia elektronických komunikácií a ich zákazníci“, a *The Tech Monitor*, ktorý svoj cieľ definuje ako poskytovanie „smerodajných informácií založených na údajoch a analýzach pre vedúcich pracovníkov v oblasti podnikania, digitálnych manažérov a tvorcov politík v prevratnom, technológiami poháňanom svete“, sú špecializované médiá v oblasti telekomunikácií, a že združenie ARTICLE 19 so sídlom v Londýne (Spojené kráľovstvo) sa opisuje ako „medzinárodný think-tank, ktorý podporuje hnutie za slobodu prejavu na lokálnej aj celosvetovej úrovni s cieľom zabezpečiť, aby si všetci ľudia uvedomili silu svojho hlasu“, preto ich treba považovať za relevantné zdroje informácií v súvislosti s využívaním informačných a komunikačných technológií v spojení s uplatňovaním základných práv, a najmä práva na slobodu prejavu.

88 Hoci všetky tri články, teda na Commrisk, združenia ARTICLE 19 a investigatívneho časopisu *The Tech Monitor*, odkazujú na článok v *The Intercept*, článok na Commrisk sa odvoláva aj na skúsenosť svojho autora, ktorý sa stretol so zástupcom technologickej spoločnosti, ktorá sa pokúsila predať do Iránu softvér s funkciami, ktoré sa „neobyčajne podobajú“ na funkcie softvéru SIAM, a ktorý mu dobrovoľne poskytol informácie v súvislosti s týmto predajom.

89 Z článku združenia ARTICLE 19 navyše vyplýva, že toto združenie niekoľko rokov monitorovalo rozsah kontroly internetu v Iráne a v správe nazvanej „Iran Tightening the Net 2020“ odhalilo, ako funguje internetová infraštruktúra v tejto krajine a ako ju riadia úrady. Konkrétne existuje centralizovaný systém umožňujúci prerušenie prístupu na internet počas demonštrácií, pri ktorých sa správa internetu považuje za záležitosť národnej bezpečnosti. Združenie ARTICLE 19 zistilo, že žalobkyňa pod dohľadom ministerstva komunikácií, ktoré je v skutočnosti kontrolované

iránskymi spravodajskými službami, používa zariadenia na sledovanie a cenzúru na úrovni poskytovateľov prístupu na internet a v mene Najvyššej národnej bezpečnostnej rady nariaďuje prerušenia a iné narušenia prístupu na internet. V článku združenia ARTICLE 19 sa tiež uvádza, že iránske orgány používajú technológie, ktoré blokujú používanie nástrojov na obchádzanie cenzúry na internete, ako sú virtuálne privátne siete (VPN), a tiež používajú prerušenia alebo vážne narušenia mobilných internetových pripojení ako taktiky digitálnej represie. Uvádza sa v ňom napríklad, že od novembra 2019 sa čoraz častejšie využívajú prerušenia prístupu na mobilný internet. Takéto prerušenia sa využívali najmä počas regionálnych protestov od roku 2021 až po súčasnosť. V tejto súvislosti sa v článku uvádza, že mobilné internetové pripojenie bolo na viacerých miestach deaktivované väčšinu dní, ktoré nasledovali po demonštráciách v súvislosti so smrťou pani Amini. Tieto prerušenia sa dotkli najväčších poskytovateľov mobilného pripojenia na internet v celej krajine, čo v krajine, kde je mobilný internet hlavným zdrojom prístupu obyvateľov k internetu, malo nepriaznivý vplyv na prístup k internetu.

90 Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že tvrdenia uvedené v článku v *The Intercept* sú podložené ďalšími dôkazmi v spise WK 307/2023 INIT a že teda, na rozdiel od tvrdení žalobkyne, Rada nevychádzala iba z tvrdení uvedených v tomto článku. Vzhľadom na konzistentnosť jednotlivých dôkazov a vyššie uvedené okolnosti, za ktorých boli vypracované, možno teda tieto tvrdenia riadne zohľadniť.

O dôvodnosti zápisu mena žalobkyne

91 Na úvod treba uviesť, že hoci žalobkyňa tvrdí, že Rada sa v prejednávanej veci dopustila „zjavne nesprávneho posúdenia skutkových okolností“, tvrdenia, ktoré v tejto súvislosti uvádza, spočívajú v spochybnení vecnej správnosti skutočností, ktoré sú jej vytýkané. Z jej tvrdení na podporu tohto žalobného dôvodu, ktoré sú pripomenuté v bode 42 vyššie, totiž vyplýva, že žalobkyňa nespochybňuje, že na skutočnosti, ktoré sú jej vytýkané, sa môžu vzťahovať kritériá na zápis, ktoré sú stanovené v článku 3 ods. 1 a 2 nariadenia č. 359/2011, ale reálnosť týchto skutočností.

92 Z judikatúry, ktorá je pripomenutá v bode 62 vyššie, v tejto súvislosti vyplýva, že preskúmanie vykonávané súdom Únie vyžaduje overenie skutočností uvádzaných v zhrnutí dôvodov, o ktoré sa opiera rozhodnutie, ktorým sa prijímajú špecifické opatrenia voči určitému subjektu, a že takéto overenie sa neobmedzuje len na abstraktné posúdenie vierohodnosti uvádzaných dôvodov, ale týka sa otázky, či sú tieto dôvody, alebo aspoň jeden z nich, ktorý je sám osebe dostatočný na odôvodnenie tohto rozhodnutia, podložené.

93 Posúdenie opodstatnenosti týchto dôvodov treba vykonať preskúmaním dôkazov a informácií nie izolovane, ale v kontexte, do ktorého patria. Rada totiž uniesla dôkazné bremeno, ktoré jej prislúcha, ak súdu Únie predložila súbor dostatočne konkrétnych, presných a zhodujúcich sa nepriamych dôkazov umožňujúcich preukázať existenciu dostatočného spojenia medzi subjektom, proti ktorému je namierené reštriktívne opatrenie, a režimom alebo vo všeobecnosti riešenými situáciami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júla 2017, Badica a Kardiam/Rada, T-619/15, EU:T:2017:532, bod 99 a citovanú judikatúru).

94 Práve vzhľadom na tieto úvahy je potrebné overiť, či sa Rada pri prijímaní napadnutého aktu mohla oprávnene domnievať, že na žalobkyňu sa môžu vzťahovať reštriktívne opatrenia.

95 Po prvé, pokiaľ ide v tejto súvislosti o ustanovenia iránskeho práva, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa s cieľom odôvodniť, že jej právo znemožňuje sledovať a kontrolovať komunikácie užívateľov iránskych mobilných sietí, je potrebné uviesť, že podľa článku 25 Ústavy Iránskej islamskej

republiky „kontrola a nedoručovanie listov, nahrávanie a zverejňovanie telefonických rozhovorov, zverejňovanie telegrafickej a telexovej komunikácie, cenzúra… nezákonné odpočúvanie a akákoľvek forma sledovania sú zakázané, s výnimkou prípadov, ktoré sú v súlade so zákonom“.

96 Článok 582 iránskeho Trestného zákonníka uvádza:

„Konanie štátneho zamestnanca alebo štátneho úradníka, ktorý v iných ako zákonom povolených prípadoch sprístupní, zadrží, zničí, skontroluje, zaznamená alebo zachytí listy, telegrafickú alebo telefonickú komunikáciu osôb alebo sprístupní ich obsah bez povolenia ich vlastníka, sa potrestá odňatím slobody na jeden až tri roky alebo peňažným trestom od šiestich do osemnástich miliónov rialov.“

97 Článok 104 iránskeho Trestného poriadku stanovuje:

„Kontrola [odpočúvanie] telekomunikácií jednotlivcov je zakázaná s výnimkou prípadov, keď sa týka vnútornej alebo vonkajšej bezpečnosti krajiny alebo sa považuje za nevyhnutnú na vyšetrovanie trestných činov uvedených v článku 302 písm. a), b), c) a d) tohto poriadku. V takom prípade sa odpočúvanie vykonáva so súhlasom predsedu Najvyššieho súdu provincie a s určením dĺžky trvania a častosti odpočúvania. Odpočúvanie telefonických rozhovorov osôb a úradníkov uvedených v článku 307 tohto poriadku podlieha schváleniu predsedu Najvyššieho súdu a táto právomoc nemôže byť prenesená na iné osoby.“

98 Z týchto ustanovení vyplýva, že aj keď je odpočúvanie komunikácie v zásade zakázané, zostáva právne možné najmä „v prípadoch, keď sa týka vnútornej alebo vonkajšej bezpečnosťou krajiny alebo sa považuje za nevyhnutné pre [určité trestné činy]“ alebo keď „vec sa týka bezpečnosti krajiny“. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že situácie, v ktorých je možné v súlade so zákonom odpočúvať telekomunikačné hovory, sú vymedzené veľmi široko.

99 Okrem toho treba uviesť, že tvrdeniu žalobkyne odporuje aj užívateľská príručka k softvéru SIAM v angličtine, ktorej pravosť žalobkyňa nepopiera a v ktorej sa uvádza, že „v súlade s pravidlami a predpismi [žalobkyne] [jej] musia všetci telekomunikační operátori poskytnúť priamy prístup do svojho systému na účely vyhľadávania (sic) informácií o zákazníkoch a zmeny ich služieb prostredníctvom webovej služby“.

100 Po druhé, pokiaľ ide o údajnú technickú nemožnosť žalobkyne vykonávať operácie sledovania a kontroly užívateľov iránskych mobilných sietí, treba konštatovať, že to tak nie je.

101 Je dôležité uviesť, že žalobkyňa nespochybňuje existenciu softvéru SIAM ani príkazov „Force2GNumber“, „LocationCustomerList“, „GetCDR“, „GetIPDR“ a „ApplySusplp“ alebo systémov „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ a „SHAMSA“. Žalobkyňa nepopiera ani skutočnosť, že používa softvér SIAM a tieto systémy. Žalobkyňa nespochybňuje ani pravosť e-mailovej komunikácie medzi jej vedúcimi pracovníkmi a iránskym mobilným operátorom, na ktorú sa odvoláva článok v *The Intercept*, ani pravosť užívateľských príručiek k softvéru SIAM, z ktorých prvá je napísaná v angličtine a druhá v perzštine.

102 Žalobkyňa totiž iba tvrdí, že na jednej strane použitie týchto príkazov buď nemá účinok opísaný Radou, alebo slúži legitímnemu cieľu, a na druhej strane systémy „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ a „SHAMSA“ sú bežné vo väčšine štátov.

103 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v užívateľskej príručke k softvéru SIAM v angličtine sa uvádza „v súlade s pravidlami a predpismi [žalobkyne] [jej] musia všetci telekomunikační operátori poskytnúť priamy prístup do svojho systému na účely vyhľadávania (sic) informácií o zákazníkoch a zmeny ich služieb prostredníctvom webovej služby“.

104 Treba tiež uviesť, že podľa francúzskeho prekladu, ktorý poskytla Rada, sa v úvode užívateľskej príručky k softvéru SIAM vypracovanej v perzštine uvádza, že účelom tohto softvéru je „vytvoriť centralizovaný jediný a zjednotený systém na zadávanie požiadaviek rôznym serverom“ a „umožniť riadenie a kontrolu komunikácie a činností užívateľov“.

105 V časti „Zásady komunikácie“ tej istej príručky sa ďalej uvádza, že „vstupné parametre sú informácie zaslané softvérom SIAM týkajúce sa každej metódy (funkcie) požiadavky operátorovi, a [že] výstupné parametre sú údaje odpovede na požiadavku (a poradie, v ktorom sú klasifikované), [a že] operátori musia poslať späť do SIAM odpoveď každej požadovanej funkcie presne podľa poradia a zloženia opísaného v časti venovanej výstupným parametrom uvedenej funkcie“.

106 V príručke sa tiež spresňuje, že operátori sú povinní „odpovedať 24 hodín denne (7X24) na požiadavky softvéru SIAM“ a zabezpečiť, aby „boli k dispozícii všetky potrebné počítačové, softvérové, sieťové komunikačné a bezpečnostné zariadenia, ako je redundancia údajov (Redundancy), rozvrhnutie záťaže (Road Balancing), firewally a všetky ďalšie požiadavky“.

107 Z týchto zistení vyplýva, že príkazy softvéru SIAM sú adresované všetkým iránskym mobilným operátorom a tí sú povinní na príkazy vždy odpovedať predpísaným spôsobom.

108 Práve vzhľadom na tieto zistenia treba posúdiť tvrdenia žalobkyne týkajúce sa príkazov softvéru SIAM a systémov „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ a „SHAMSA“.

109 Pokiaľ ide o príkaz „LocationCustomerList“, žalobkyňa tvrdí, že neumožňuje presné sledovanie konkrétneho užívateľa mobilnej siete, pretože umožňuje identifikovať užívateľov mobilnej siete len v oblasti od 200 metrov do 2 kilometrov okolo antény GSM. Treba však konštatovať, že žalobkyňa pripúšťa, že tento príkaz umožňuje identifikovať všetkých užívateľov mobilnej siete nachádzajúcich sa v určitej zemepisnej oblasti, aj keď je táto oblasť približná. Jasne to vyplýva aj z opisu tohto príkazu v užívateľskej príručke softvéru SIAM v angličtine, v ktorej sa uvádza, že „táto funkcia, ktorá obdrží parameter miesta, by mala poskytnúť zoznam čísel, ktoré sa nachádzajú na tomto mieste“. Okrem toho treba uviesť, že z príručky v perzskom jazyku vyplýva, že príkaz „IdentitySearch“ vyžaduje, aby operátori odoslali výsledky vo forme „tabuľky“, v ktorej sa v prípade fyzických osôb uvádza telefónne číslo, meno, priezvisko, meno otca, rodné číslo, dátum narodenia, PSČ, štátna príslušnosť, číslo pasu, adresa alebo poštové adresy, typ platby (predplatné/následná platba), typ linky (SIM karta alebo iná), dátum pridelenia, IP adresa a zemepisná dĺžka a zemepisná šírka adresy.

110 Pokiaľ ide o príkaz „Force2GNumber“, žalobkyňa na rozdiel od tvrdenia Rady uvádza, že tento príkaz nezvyšuje riziko pirátstva v komunikáciách. Ako však správne konštatuje Rada, skutočnosť, že tento príkaz nezvyšuje riziko pirátstva, ak by sa aj ukázala ako pravdivá, nespochybňuje zistenie, že takýto príkaz, ktorého cieľom je prinútiť mobilný telefón používať sieť 2G namiesto novších sietí 3G a 4G, má za následok znemožnenie prehliadania a zdieľania videí z tohto telefónu.

111 Pokiaľ ide o príkazy „GetCDR“ a „GetIPDR“, žalobkyňa tvrdí, že prvý z nich sa používa na nahliadanie do histórie telefónu a druhý na získanie IP adresy zariadení, v ktorých bola aktivovaná určitá SIM karta. Podľa žalobkyne sa tieto funkcie používajú výlučne na splnenie požiadaviek v rámci súdnych vyšetrovaní a sú základnými nástrojmi, ktoré majú súdy k dispozícii, ako to vyplýva zo súdnych príkazov a policajnej korešpondencie nachádzajúcich sa v prílohe k replike. Na jednej strane však treba zdôrazniť, že žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý preukázať, že tento príkaz môže byť použitý iba na to, aby reagoval na legitímne žiadosti iránskych súdov a policajných orgánov. Na druhej strane, ako už bolo uvedené v bode 98 vyššie, situácie, v ktorých je možné v súlade so zákonom odpočúvať telekomunikačné hovory, sú vymedzené veľmi široko.

112 Pokiaľ ide o príkazy „ApplySusp“ a „ApplySuspIP“, žalobkyňa tvrdí, že umožňujú vyradiť z prevádzky SIM karty, ktoré užívatelia vyhlásili za stratené alebo odcudzené alebo ktoré patria osobám, ktoré boli vyhlásené za mŕtve. Žalobkyňa zdôrazňuje, že toto oprávnenie je úplne štandardné a porovnateľné s oprávnením regulačných orgánov iných štátov, napríklad v Nemecku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zo správy s názvom „Irán: Informácie o vládnych možnostiach sledovania a vykonávanej kontrole, vrátane cenzúry médií a sledovania používania internetu“, uverejnenej 16. januára 2015 kanadskou Komisiou pre vysťahovalectvo a utečencov (príloha B.8), správy uverejnenej 16. novembra 2020 Amnesty International týkajúcej sa demonštrácií v Iráne v novembri 2019 a výpadkov internetu (príloha B.10), ako aj správy uverejnenej tlačovou agentúrou Human Rights Activists News Agency (HRANA) 8. decembra 2022, ktorá obsahuje štatistický prehľad, analýzu a zhrnutie prvých 82 dní demonštrácií a uvádza odhadovaný počet mŕtvych a zatknutých (príloha B.3), a správy o slobode internetu v Iráne za rok 2022, uverejnenej organizáciou Freedom House (príloha B.6), vyplýva, že situácia v Iráne je poznačená pravidelným spochybňovaním režimu civilným obyvateľstvom, systematicky potláčaným orgánmi tejto krajiny najmä za pomoci prostriedkov sledovania internetu. Za týchto okolností nemožno vylúčiť, ako poukazuje Rada, že príkazy pôvodne určené na „zákonné“ účely, akými sú „ApplySusp“ a „ApplySuspIP“, nebudú zneužité a použité iránskymi orgánmi na represívne účely.

113 Pokiaľ ide o funkčné zložky iránskeho systému odpočúvania komunikácií, žalobkyňa spresňuje, že systém „SHAHKAR“ je len sieť na overovanie totožnosti užívateľa komunikácií v čase pridelenia jeho SIM karty, ktorej účelom je predchádzať podvodom. Podľa žalobkyne tento systém zhromažďuje informácie o osobe, ktorej patrí každá SIM karta alebo pevná linka, a vytvára databázu používanú na boj proti podvodom, obťažovaniu a inej podobnej trestnej činnosti. Je však potrebné uviesť, že žalobkyňa tiež vysvetľuje, že tento systém okrem iného umožňuje iránskym mobilným operátorom overovať totožnosť užívateľov komunikačných služieb. Ako však bolo konštatované v bode 107 vyššie, príkazy softvéru SIAM sú adresované všetkým iránskym mobilným operátorom a tí sú povinní na príkazy vždy odpovedať predpísaným spôsobom a poskytnúť softvéru SIAM trvalý prístup k údajom, ktoré majú o svojich užívateľoch. Z uvedeného vyplýva, že vysvetlenie poskytnuté žalobkyňou nemôže vyvrátiť tvrdenie Rady, pokiaľ ide o skutočnosť, že systém „SHAHKAR“ predstavuje funkčnú zložku systému odpočívania komunikácií iránskymi orgánmi.

114 Pokiaľ ide o systém „SHAMSA“, žalobkyňa spochybňuje, že ide o „rozhranie na hromadný zber hlasových údajov a SMS (CDR) a IP údajov (IPDR)“, ako tvrdí Rada. Podľa žalobkyne ide len o „komunikačnú sieť alebo kanál medzi [ňou] a [mobilnými] operátormi, prostredníctvom ktorého operátori komunikujú zadávaním kódov a príkazov“. Opäť však vysvetlenie žalobkyne nie je presvedčivé, a to v súvislosti na jednej strane so zistením uvedeným v bode 107 vyššie, že príkazy softvéru SIAM sú adresované všetkým iránskym mobilným operátorom a tí sú povinní na príkazy

vždy odpovedať predpísaným spôsobom, a na druhej strane vzhľadom na odkaz v obsahu užívateľskej príručky k softvéru SIAM v perzštine, podľa francúzskeho prekladu predloženého Radou, na príkaz, aby sa SMS preniesla na číslo.

115 Pokiaľ ide o systém „CID“, žalobkyňa tvrdí, že umožňuje vzájomné porovnanie čísla zariadenia, čísla mobilného telefónu a čísla SIM karty. Jedinou úlohou tohto systému je identifikovať a kontrolovať zákonnosť dovozu mobilných telefónov a elektronických zariadení, do ktorých možno vložiť SIM kartu, do Iránu a následne tieto informácie poskytnúť telekomunikačným operátorom. Popri deklarovanom legitímnom účele tohto systému treba opäť pripomenúť, že sa zistilo, že iránski mobilní operátori sú povinní poskytnúť žalobkyni prostredníctvom softvéru SIAM trvalý prístup k informáciám, ktoré majú o svojich užívateľoch, takže žalobkyňa má takto prístup k údajom zhromaždeným systémom „CID“.

116 Pokiaľ ide napokon o systém „LI“, žalobkyňa pripúšťa, že ide o bezpečnostný systém, ktorý umožňuje požiadať prevádzkovateľa siete, aby zhromažďoval a poskytoval orgánom činným v trestnom konaní zachytenú komunikáciu jednotlivcov alebo organizácií. Žalobkyňa zdôrazňuje, že tento systém podlieha prísnym obmedzeniam vyplývajúcim z príslušných ustanovení iránskeho práva. Ako však bolo uvedené v bode 98 vyššie, z ustanovení iránskeho práva, na ktoré sa odvoláva samotná žalobkyňa, vyplýva, že situácie, v ktorých je možné v súlade so zákonom odpočúvať telekomunikačné hovory, sú vymedzené veľmi široko.

117 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 95 až 115 vyššie treba konštatovať, že Rada predložila Všeobecnému súdu súbor dostatočne konkrétnych, presných a zhodujúcich sa nepriamych dôkazov umožňujúcich preukázať existenciu dostatočného spojenia medzi žalobkyňou a situáciou, ktorá je riešená v prejednávanej veci, a to represiou iránskych orgánov voči pokojným demonštrantom, novinárom, obhajcom ľudských práv, študentom a ďalším osobám, ktoré obhajujú svoje legitímne práva.

118 Výhrady žalobkyňa založené na vecnej nesprávnosti skutkových zistení preto musia byť zamietnuté.

119 Z uvedeného vyplýva, že tretí žalobný dôvod musí byť v celom rozsahu zamietnutý ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality

120 Žalobkyňa tvrdí, že reštriktívne opatrenia, ktorým podlieha z dôvodu jej zápisu do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011, sú v rozpore so zásadou proporcionality.

121 Po prvé žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že „medzinárodné sankcie“ uložené v minulosti Iránu viedli k zadržaniu nástrojov, ktoré sú preň obzvlášť užitočné, z ktorých jeden sa používa na zabránenie prekrývania iránskych frekvencií s frekvenciami susedných štátov, a druhý, *Location Based System*, na presné umiestnenie pripojených zariadení. Okrem toho sankcie, ktoré sú v súčasnosti uložené Iránu, bránia žalobkyni v tom, aby plnila svoju úlohu regulátora frekvencií a zabezpečila riadne fungovanie národnej telekomunikačnej siete.

122 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že „sankcie“ jej bránia v tom, aby bola súčasťou Global System for Mobile Communications Association (GSMA), a preto nemôže využívať register GSMA na zabránenie opravám falšovaných a nelegálnych prístrojov. Vyplýva z toho viacero nepriaznivých dôsledkov vrátane nemožnosti Iránu účinne bojovať proti podvodom, vytvorenia paralelného trhu s odcudzenými telefónmi a nemožnosti vrátiť odcudzené telefóny ich majiteľom.

123 Rada spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

124 Treba pripomenúť, že na základe zásady proporcionality, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie, zákonnosť zákazu určitej hospodárskej činnosti podlieha podmienke, že opatrenia ukladajúce zákaz sú primerané a potrebné na splnenie cieľov legitímne sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom platí, že v prípade možnosti výberu medzi viacerými vhodnými opatreniami treba zvoliť čo najmenej obmedzujúce opatrenie a dohliadnuť na to, aby uložené zaťaženie nebolo neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok zo 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, bod 179 a citovanú judikatúru).

125 Navyše, aj keď je dodržiavanie základných práv podmienkou zákonnosti aktov Únie, z ustálenej judikatúry vyplýva, že tieto základné práva nepožívajú v práve Únie absolútnu ochranu, ale musia sa zohľadniť vo vzťahu k ich funkcii v spoločnosti. V dôsledku toho môže byť výkon týchto práv obmedzený pod podmienkou, že tieto obmedzenia skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu sledovaným Úniou a nepredstavujú v súvislosti so sledovaným cieľom neprimeraný a neprípustný zásah do samotnej podstaty takto zaručených práv (pozri rozsudok z 13. septembra 2013, Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, bod 97 a citovanú judikatúru; rozsudok zo 16. januára 2019, Haswani/Rada, T-477/17, neuverejnený, EU:T:2019:7, bod 74).

126 V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa neuviedla žiadne tvrdenie na preukázanie, že reštriktívne opatrenia stanovené nariadením č. 359/2011, ktorým podlieha v dôsledku prijatia napadnutého nariadenia, nesledujú legitímny cieľ alebo nie sú nevyhnutné alebo primerané na dosiahnutie tohto cieľa. V podstate iba tvrdí, že medzinárodné sankcie, ktorým bol Irán v minulosti vystavený, mali nepriaznivé dôsledky na jej schopnosť plniť si svoje úlohy, bez toho, aby preukázala akékoľvek nevyhnutné spojenie s opatreniami stanovenými nariadením č. 359/2011.

127 V každom prípade treba uviesť, že jedným z cieľov sledovaných nariadením č. 359/2011, ako v podstate vyplýva z jeho odôvodnení 1 a 2, je vyvíjať nátlak prostredníctvom zmrazenia finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov na určité osoby a subjekty, ktoré sú zodpovedné za nariadenie alebo vykonávanie závažných porušení ľudských práv v Iráne v rámci represie proti pokojným demonštrantom, novinárom, obhajcom ľudských práv, študentom a iným osobám, ktoré vystupujú na obhajobu svojich legitímnych práv vrátane slobody prejavu.

128 Je potrebné skonštatovať, že takýto cieľ zodpovedá legitímnemu cieľu spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZPB), a to upevňovať a podporovať demokraciu, právny štát, ľudské práva a zásady medzinárodného práva, ako je uvedené v článku 21 ods. 2 písm. b) ZEÚ.

129 Reštriktívne opatrenia stanovené v nariadení č. 359/2011 nemožno považovať za neprimerané aj vzhľadom na kľúčovú úlohu, ktorú žalobkyňa zohrala pri vykonávaní požiadaviek iránskej vlády týkajúcich sa filtrovania internetového obsahu prostredníctvom špionážneho softvéru SIAM, ako to vyplýva z preskúmania tretieho žalobného dôvodu.

130 Tieto opatrenia treba považovať zároveň za nevyhnutné, pretože, ako Rada správne uvádza, nebolo preukázané, že alternatívne a menej obmedzujúce opatrenia, ako je systém predchádzajúceho povolenia alebo povinnosť dodatočne odôvodniť použitie vyplatených finančných prostriedkov, by umožnili dosiahnuť sledovaný cieľ rovnako účinne.

131 Štvrtý žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť ako nedôvodný.

O prvom žalobnom dôvode založenom v podstate na zneužití právomoci

132 Žalobkyňa tvrdí, že aj keď právomoc Rady prijať napadnuté nariadenie nie je spochybnená, toto nariadenie je postihnuté prekročením právomoci Rady v rozsahu, v akom sa jej týka. Podľa žalobkyne uvedené prekročenie právomoci vyplýva zo skutočnosti, že skutočným dôvodom, ktorý viedol Radu k zápisu jej mena do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011, bolo zasiahnuť iránsky štát.

133 Rada teda neuložila žalobkyni sankcie z dôvodu jej činnosti, ako sa nepravdivo uvádza v napadnutom nariadení, ale výlučne z dôvodu jej vládnej povahy, ktorá vyplýva z jej pridruženia k ministerstvu komunikácií, rovnako, ako je to v každej inej krajine. Tým, že Rada podriadila žalobkyňu reštriktívnym opatreniam stanoveným v nariadení č. 359/2011, sa snaží sankcionovať toto pridruženie a paralyzovať tak právomoc iránsky orgánov.

134 Podľa žalobkyne v súlade s judikatúrou síce právne postavenie osoby, na ktorú sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, alebo jej právne či ekonomické spojenie s vládou určitej krajiny môže predstavovať indíciu, ktorá v očiach Rady môže vyvolať podozrenie, sama osebe však nemôže odôvodniť prijatie takýchto opatrení.

135 Totožnosť ostatných osôb, ktoré sú zapísané v prílohe I k nariadeniu č. 359/2011, je tiež dôkazom neprimeranej povahy zápisu žalobkyne do tejto prílohy.

136 Žalobkyňa tiež poukazuje na podobnosť medzi reštriktívnymi opatreniami prijatými Radou a sankciami prijatými Office of Foreign Assets Control, čo je dôkazom politickej nevôle voči Iránskej islamskej republike.

137 Rada tvrdenia žalobkyne spochybňuje.

138 Je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora akt obsahuje vady vyplývajúce zo zneužitia právomoci iba v prípade, ak sa na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa dôkazov ukáže, že bol prijatý výlučne alebo prinajmenšom v rozhodujúcej miere s úmyslom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo vyhnúť sa postupu osobitne predvídanému Zmluvou na riešenie okolností prejednávanej veci (pozri rozsudok z 31. januára 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada, C-225/17 P, EU:C:2019:82, bod 115 a citovanú judikatúru).

139 V prejednávanej veci žalobkyňa tvrdí, že Rada zapísala jej meno do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011 výlučne z dôvodu jej vládnej povahy, ktorá vyplýva z jej pridruženia k ministerstvu komunikácií, a nie z dôvodu jej vlastnej činnosti.

140 Z preskúmania druhého žalobného dôvodu (pozri body 25 až 34 vyššie) však vyplýva, že zápis jej mena do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011 napadnutým nariadením nie je odôvodnený výlučne jej pridružením k ministerstvu komunikácií, ale predovšetkým tým, že vykonávala požiadavky iránskej vlády na filtrovanie internetového obsahu pomocou špionážneho softvéru SIAM,

a najmä tým, že využívala kontrolu nad prístupom na internet a mobilnými telefónmi na sledovanie demonštrantov a na vytvorenie podrobného opisu aktivít disidentov a demonštrantov, ktorý orgány použili podľa vlastného uváženia počas demonštrácií v roku 2022 po smrti pani Amini.

141 Z preskúmania tretieho žalobného dôvodu ďalej vyplýva, že dôvody, ktoré Rada uviedla na odôvodnenie zápisu mena žalobkyne do prílohy I k nariadeniu č. 359/2011 napadnutým nariadením, sa opierajú o dostatočne silný skutkový základ.

142 Žalobkyňa tiež nezdôvodňuje, v čom je skutočnosť, že mená iných osôb v prílohe I k nariadeniu č. 359/2011, ku ktorým sama uvádza, že sa nechce vyjadriť, alebo skutočnosť, že orgány Spojených štátov amerických tiež rozhodli o prijatí reštriktívnych opatrení voči nej, podstatná na preukázanie toho, že Rada sa v prejednávanej veci dopustila zneužitia svojej právomoci v zmysle judikatúry uvedenej v bode 138 vyššie.

143 Prvý žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť ako nedôvodný, a teda žalobu zamietnuť v plnom rozsahu.

O trovách

144 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže v prejednávanej veci žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade, v súlade s jej návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Communications Regulatory Authority (CRA) je povinný nahradiť trovy konania.

Costeira Kăncheva Öberg

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. októbra 2024.

Podpisy